

Sedm tisíc se nesklonilo

David Wilkerson April 23, 2001

Chci vás vzít k hoře Oréba v Izraeli, do temné jeskyně. Uvnitř jeskyně sedí smutný osamělý Boží prorok. Tento zbožný muž je teď starý, pravděpodobně osmdesátiletý. A cítí se úplně sám. Absolutně se vzdal společnosti.

Asi před čtyřiceti dny prosil Boha, aby ho usmrtil. Byl přesvědčen: „Tento národ zašel příliš daleko. A církev je příliš odpadlá, než aby se mohla navrátit. Každý vedoucí je loutkou ďábla. Probuzení je teď prostě nemožné. Nestala žádná naděje, kterou jsem měl, Pane. Prosím, vezmi si můj život“ (viz 1. Královská 19:4).

Kdo byl tím prorokem? Byl to bohabojný svatý Eliáš. A dostal se do tak zoufalého stavu pouze hodiny poté, co dosáhl nejvyššího vítězství ve své celoživotní službě.

Připome si ten příběh. Na hoře Karmel žil Eliáš 850 falešným prorokem v konečné zkoušce života nebo smrti, ve které Hospodin zvíťazil. Asi 450 těchto proroků sloužilo pohanskému bohu Bálovi, dalších 400 byli kněží z modlářských hájů postavených hříšnou královnou Jezábel. Teď zažili Bálovi proroci tančit a kvílet v démonickém rituálu, snažili se probudit jejich boha. Když šilenství konečně skončilo, leželi proroci na zemi, hojně krváceli, byli totálně vyčerpaní.

Potom vystoupil Eliáš, byla hora na něm. Prostě promluvil k Hospodinu a okamžitě spadl z nebe nadpřirozený oheň. Pohlcující proud žáru spálil jak prorokovu oběť, tak dvanáct barelů vody, která byla vylita kolem ní. Dokonce spálil i kameny na oltáři.

Jak divná manifestace Boží všemohoucí síly. Falešní proroci se napohled těšili. A odpadlí Izraelci, kteří byli přítomní, padli všichni na svá kolena a volali: „Hospodin je Bohem, Hospodin je Bohem“ (18:39).

Eliáš dal potom zabít všech těchto 850 falešných proroků. Náhle se do Izraele vrátilo probuzení. Probuzený Eliáš se modlil, aby konečně přišlo – nebo tak si myslel: „Toto je Boží hodina. To je začátek obnovy, o které jsem tak dlouho kázal.“

Eliáš byl tak plný energie, že předstihl kořár krále Achaba o dvacet pět mil, až přišel k hlavnímu městu Jezreel. Jeho myslí se musely honit vzrušující myšlenky: „Kdo se může postavit tomu, co dnes Bůh udělal? Tato národní smyslná, bezbožná vláda se musí zhroutit. A potom Jezábel. Možná se právě teď vrací ke svému modlářskému otci na Sidon. Nepochybně slyšela o ohni z nebe a chce uniknout útěce Ducha svatého. Tohle musí být nejvyšší chvíle v historii Izraele!“

Eliáš byl přesvědčen, že mu teď lidé budou naslouchat. Věřím, že byl odhodlaný jít přímo do zpustlého chrámu, aby obnovil ryzí uctívání v Jezreel. Ale dřív, než došel až k městu, byl osloven poslem od Jezábel. Královna vyhrožovala: „Toto ať mi učiní bohové a toto přidadí, jestliže v tuto hodinu zítra neučiním tobě, jako ty kterému z nich“ (19:2). Řekla Eliášovi: „Dostal jsi jeden den života, proroku, než tě zavraždím, jako jsi ty zavraždil mé kněží.“

Bohem dvaceti čtyř hodin od neuvěřitelného vítězství na hoře Karmel byl Eliáš zpátky ve své poušti, těšil se pod jalovcem. V jeho mysli všechno ztroskotalo. A přes noc se vytratily i všechny jeho naděje na obnovení.

O čtyřicet dní později nacházíme Eliáše, jak nocoval v horské jeskyni úplně sám jako kůl v plotu. Hebrejské slovo pro „lodge“ (nocovat, sloužit za úkryt) znamená „zastavit se nebo zůstat“. Také v sobě zahrnuje význam „střezovat si nebo držet si zásu“. Otázkou byl Eliáš rozhodnutý: „Je po všem, konec. Jestliže zázračný oheň z nebe nemůže motivovat odpadlý lid, tak nepomůže nic.“ Potom nám Bible říká: „A aj, Pane Hospodinova k němu, a řekl jemu: Co tu děláš, Eliáši?“ (19:9). To byl Boží způsob, jak říci: „Co tě trápí, Eliáši? Proč ten hněv? Proč tvá stížnost?“

Náhle začal Eliáš odlehčovat svému stísněnému srdci. „Velice jsem horlil pro Hospodina Boha zástupce; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili a proroky tvé zmrdovali mětem. I zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali“ (19:10).

Mnoho z toho, co Eliáš řekl, byla pravda. Boží lid byl v politováníhodném stavu. V Izraeli se to hemžilo špatností. A praví proroci byli ošetrováni a jejich slova zesměšlována. Přesto navzdory tomu zůstal Eliáš věrný. Byl zcela vydán Boží vůči, horoucně, vůbec se modlil za probuzení. Ale mylil se, když si myslel, že pouze on sám nese Pánovo břemeno.

Nevěříme, že byl Eliáš pyšný, když v podstatě řekl: „Jsem jediný kazatel, který nenávidí hříšná a má báze před Hospodinem, který v tomto národu zůstal.“ Dle mého názoru byl Eliáš pouze přemožen osamělostí. Nevěříme, že řekl: „Pane, jestliže i jiní horlí pro Tebe tak jako já, kde jsou? Nevidím nikoho, kdo by volal proti hříšníkovi jako já.“

Faktem je, že mnoho modlících se lidí jsou často samotáři. A jen nemnozí jsou společní. Pro každý, kdo zápasí s Bohem v modlitbě, sdílí břemeno Jeho srdce. Začínají vidět, jako vidí Bůh. A jsou schopni rozpoznat pravý stav Božího lidu. Jsou naprosto vystřízlivili z veškeré tělesnosti a pošetilosti, kterou vidí v jeho domě. A to je vede na jejich tváře, modlí se, jako se modlil Eliáš, se srdcem zlomeným znepokojením, obavou.

Jsi-li osobou modlitby, pravděpodobně ses cítil osaměle, jako byl Eliáš. Možná také naříkáš nad svým národem, speciálně nad nikdy nekončícími tokami krve, které Amerika prolévá při potratech. Možná voláš jako Amos: „Pane, nenech mě sedět s rukama v klíně, zatímco ve tvé církvi existuje tak velké otroctví.“ Možná si říkáš jako Eliáš: „Kde jsou zbožní vedoucí a pastýři se zlomeným srdcem? Kde jsou ti, kdo stále věří ve svatost místo tělesných metod? Cítím se jako fanatik, co nedrží krok. Prosím, Pane, přiveď mě do společenství s jinými, kteří vidí vůči jako já.“

Teď přemýšlej o Eliášovi, osamělosti v jeskyni. Musel být přemožen naprostou osamělostí. Potom zaslechl tichý, slabý hlas, jak se znovu ptá: „Co tu děláš, Eliáši?“ (19:13). Ještě jednou Eliáš odpověděl: „I zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali“ (19:14)

Tentokrát mu Bůh odpověděl: „Nezůstal jsi sám, Eliáši. Brzy potkáš mého služebníka Hazaele. Chci, abys ho pomazal za krále nad Sýrií. A je tu také zbožný Jehu, kterého pomazeš za krále nad Izraelem. A je tu také mladý prorok Elizeus, který bude sloužit vedle tebe.“

Nakonec řekl Pán Eliášovi: „Zachoval jsem pak v Izraeli sedm tisíců, jichžto všech kolena neskláněla se Bálůvi, a jichžto všech ústa nelíbala ho“ (19:18). Bůh řekl: „Mám 7 000 skrytých lidí, Eliáši, mužů a žen, kteří nepodlehli duchu tohoto věku. Oni rostou v mém Duchu. A ti všichni sdílejí stejné břemeno jako ty.“

Mezi těmito 7 000 bylo také 100 pravých proroků ukrytých v jeskyních zbožným Abdiášem. Abdiáš byl vysoký hodnostář, který sloužil v domě zlého Achaba. Skryl 100 proroků ve dvou jeskyních po padesáti a krmil je chlebem a vodou. Samozřejmě že Eliáš musel vědět o těchto zbožných lidech. A také věděl o Micheášovi, zbožném prorokovi, který byl králem Achabem uvězněný, protože mu prorokoval zlé věci (viz 22:8). Přestože věděl o těchto lidech, byl Eliáš stále přemožen osamělostí ve svém volání.

Těchto 7 000 představuje svatý zbytek, který dnes Bůh připravuje na přicházející chaos

Bůh má i v této generaci skrytý zbytek, který se nesklonil před modlami tohoto věku. Abychom toto pojetí zcela uchopili, potřebujeme prozkoumat, co se dělo v Izraeli za dnů Eliáše.

Uctívání Bála vzniklo při stavění věže v Babelu za Nimroda. Tento bezbožný muž prohlásil: „Ujme sobě jméno“ (Genesis 11:4). A tak byl Babel vystavěn jako pomník lidského úspěchu a skvělých výsledků. Na vrcholu byla observatoř, kde astrologové sledovali nebeská tělesa. Tito pyšní lidé doslova „dosáhli na hvězdy“.

Za dnů Eliáše se pokládalo za samozřejmé, že Bál zajistí svým uctíváním úspěch, slávu a prosperitu. Ti, kdo líbali nohy modly, usilovali o naplnění v každé oblasti materialismu a smyslnosti. Kdo byli tito Bálůvi uctívající? Byl to Boží

vyvolený lid, odpadlí uctívá?i Jehovy. Možná si jako já ?íkáš, jak mohli být Boží lidé zataženi do tak o?ividného modlá?ství.

P?edevším byli tito lidé již odsouzeni Bohem za to, že prahli po prosperit?. Museli uprchnout do Egypta, kde ?elili chudob?, hladu a bezdomovství. Tam vid?li, že p?ívrženci Bála jsou materiáln? požehnání. A usoudili: „V Jeruzalém? jsme m?li spoustu jídla, když jsme se klan?li našim modlám. Byli jsme pak požehnaní a úsp?šní a nestrádali jsme. Ale jak jsme p?estali tyto modly uctívat, tak pouze ?elíme t?žkostem. Vra?me se k pálení kadidla a ob?tování mokrých ob?tí nebeské královn?. Pak možná znovu dostaneme v?ci, po kterých toužíme“ (viz Jeremiáš 44:16–19).

Boží lidé podlehlí mocnému pokušení „evangelia úsp?chu“. Duch chamtivosti a chtivosti je pevn? sev?el, takže se jejich životy te? soust?edily na majetek a uznání. Samoz?ejm?, že není nic špatného na tom být úsp?šný, pokud ?iníme v?ci Božím zp?sobem: držíme se Ježíše, v?rn? platíme desátky, pod?izujeme se jeho v?li. Ale v Izraeli existovala nesvatá sm?sice: lidé se klan?li Hospodinu, protože se báli jeho soudu, p?esto byli také chtiví materiálních v?cí.

Práv? te? zu?í v našem národ? stejný duch Bála. Na Wall Street p?ed U.S. Stock Exchange (burzou cenných papír?) vidíme dokonalý symbol tohoto pohanského boha. Je to bronzová socha obrovského býka, který reprezentuje „prudký vzestup na burze“: stále vzr?stající prosperitu, velké bohatství a slávu, lidské vymoženosti. Toto jsou bohové, kterým se náš národ klaní.

P?emýšlej o tom: ?lov?k je považován za úsp?šného, pokud hromadí miliony. Možná má dost pen?z, aby prožil zbytek života bezstarostn?. Možná dokonce dosáhl n?jakého uznání. ?íkám ti, nezdá se, že by záleželo na tom, zda selhává jeho manželství, zda spí s prostitutkami, nebo zda ni?í nevinné lidi ve své honb? za slávu, mocí a bohatstvím. Stále je považován za prototyp úsp?chu podle sv?tových standard?.

Jak popletený, zmatený, p?evrácený názor na úsp?ch. P?esto se o to stále snaží davy lidí. Celý náš národ se ptá: „Kdo chce být milioná?em?“ a dychtí si namastit kapsu. Tato zvrhlá p?edstava úsp?chu se vloudila do církve

V církvích po celé Americe p?sobí stejn? sv?dný duch Bála. Množství v??ících jsou hnáni naléhavou pot?ebou prorazit, mít úsp?ch. Následkem toho se vrhají do marnotratného života a dostávají se do bezedné jámy dluhu.

Tento duch také produkuje zkreslený pohled úsp?chu podobný pohledu sv?ta. Když m?lo nedávno letni?ní hnutí v Kanad? seminá? pro „úsp?šné pastory“, stanovilo, že mohou p?ijít pouze služebníci, jejichž sbory mají nejmén? 1 000 lidí. O?ividn? byla velká ?íslo jejich jediným kriteriem úsp?chu.

Byl jsem sv?dkem n??eho podobného, když jsem poprvé za?al pracovat s gangy a závislími v New Yorku. Byl jsem p?edstaven velmi známému evangelistovi, který vedl evangelizaci v místní církvi. To, co mi ten ?lov?k ?ekl, m? šokovalo. ?ekl: „Jestli to nedod?láš, než ti bude padesát, nikdy nedosáhneš špi?kové úrovn?. Zbývá mi p?t let, abych to dod?lal. Práv? te? pracuji v TV služb?, což je možná má poslední šance dosáhnout cíle.“

Byl jsem ohromen. Co myslel tím „dod?lat to“? Cht?l n?jakou slávu? Pro m? „dod?lat to“ znamenalo mít dost pen?z, abych zaplatil ú?et za elekt?inu v Teen Challenge Centru. Nebo to znamenalo vyhledat dalšího drogov? závislého, který pot?eboval, aby ho Ježíš osvobodil.

P?íliš ?asto m??íme úsp?ch ve služb? podle toho, jak velká je církev nebo jak výnosný je rozpo?et. Když požádáš pr?m?rného k?es?ana, aby popsal, jak ho B?h požehnal, pravd?podobn? odpoví: „B?h mi dal nové auto, p?kný d?m, dobrý p?íjem.“ P?esto ten samý ?lov?k sou?asn? možná odpov?d?l: „B?h mi požehnal b?emenem modlitby a ?erstvou vizí za ztracené duše. Obnovil m?j hlad po n?m.“

Ježíš popisuje, jak se takoví k?es?ané stávají vlažnými: „A tito jsou... kte?íž slovo slyší, ale pe?ování tohoto sv?ta a oklamání zboží, a jiné žádosti zlé k tomu p?istupující, udušují slovo, takže bez užitku bývá“ (Marek 4:18–19).

Jednoduše ?e?eno, všechno, co se plete do našeho chození s Ježíšem, je h?ích. Jestliže n??emu dovolíme, aby se tla?ilo do našich srdcí – honba za úsp?chem, pen?zi nebo slávou – tla?í nás to na kolena p?ed Bálem. Naše duchovní o?i oslepnou. A naše srdce ochladnou, již nebudou horlit pro Ježíše.

V Izraeli byly Bálovy chrámy p?epln?né

Izraelci se shlukli v Bálov? církvi úsp?chu a prosperity. A brzy byla tato odpadlá církev nakažena nepopsatelnou

korupcí. To bylo, když se Hospodin chlubil Eliášovi sedmi tisíci lidí, kteří se nesklonili: „Vyhradil jsem pro sebe 7 000 spravedlivých svatých. Odolali každé touze po slávě a úspěchu. A jsou zcela moji.“

Měli bychom být Bohu vděční za mnoho velkých hrdinů víry, horlivých proroků jako Eliáš, neústupné modlitební bojovníky jako byl Daniel, mocně používané úředníky jako byl Abdiáš, muže a ženy, kteří činili mocné hrdinské činy jako David a Debora. Věřím, že je správné, když studujeme jejich příběhy, abychom rozpoznali tajemství zbožného života.

Přesto, kolik z nás se snaží vyrovnat těm 7 000 bezejmenných, neznámých služebníků, kteří se odmítli sklonit před Bálem? Takoví skrytí muži a ženy víry jsou vzácní a je jich málo. Opravdu věřím, že zbytek, který si Bůh rezervoval pro sebe samého, není tak velký, jak bychom si mohli myslet. Bible objasňuje, že v každé hříšné generaci jen pouze malý zbytek stál v čele. Navíc v přicházejících dnech chaosu bude církev čelit velkému odpadnutí věřících.

Pavel píše: „Tak? i nyní ostatkové podle vyvolení jdoucího z pouhé milosti Boží zůstali“ (1 Korintským 11:5). A Ježíš varuje: „Vcházejte těsnou branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest, kteráž vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteří vcházejí skrze ni. Nebo těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících ji“ (Matouš 7:13–14).

Víš, nebyly to jen Eliášovy modlitby, které přinesly oheň z nebe. Byl to křik 7 000 skrytých, modlících se milovníků Boha. Tito lidé se uzavírali na podzemních schrázkách, modlili se na polích, někteří sloužili samotní v Achabově domě, neznámí pro každého kromě Pána. Přesto byli věrní ve svém přimlouvání a Bůh je slyšel. Zde je to, co věřím, že je Boží míra úspěchu

Úspěch v Božích očích je být úplně uspokojen ve službě jemu. Takoví služebníci se nesnaží „dodělat“ nebo vyhledávat pozemské jistoty. Chtějí pouze znát svého Pána a sloužit Mu.

Přemýšlej o 100 prorocích, které skryl Abdiáš. Žili v oddělené existenci v jeskyních nejméně tři až čtyři roky během krutého hladomoru. Tito muži neměli žádnou službu venku. Byli úplně mimo pohled ve veřejnosti, zapomenuti většinou lidí. Nemohli se ani podílet na Eliášově vítězství na hoře Karmel. Bez pochyby je svět mohl nazvat neúspěšnými, bezvýznamnými lidmi, kteří ničeho nedosáhli.

Přesto dal Bůh těmto oddaným služebníkům vzácný dar času. Měli dny, týdny, dokonce roky k modlitbám, studování, růstu a službě Pánu. Víš, Bůh je připravoval na den, kdy je vyvede, aby sloužili jeho lidem. Opravdu ti samí muži budou pastoraovat ty, kdo se navrátili k Bohu za Eliášovy služby.

Před lety mi Bůh požehnal takovým darem času. Než jsem kdy pastoroval církev, šel jsem do lesa a kázal ptákům a stromům. Neměl jsem žádné plány, žádné programy, žádné sny. Chtěl jsem jen poznat Boží srdce. Tak jsem se denně modlil, vyhledával Boha a sloužil Mu. Zaplnil jsem svou Bibli poznámkami od začátku do konce.

Později jako mladý, hubený, nezkušený kazatel jsem pastoroval malý sbor v malém městě v Pensylvánii. Požádali jsme shromáždění v nepopsatelné budově s térovou stěchou. Náš sbor tvořili většinou farmáři a horníci. A já byl absolutně neznámý. Díky dobrým příkladům svého modlícího se tatínka a dědečka mě Bůh již učinil mužem modlitby. A dnes mohu říci, že každý den požehnání, který jsem potom zažíval, měl požátek v tomto vzácném, časem s Pánem.

Byl jsem skrytý, nikým neviděný. Ale Bůh znal od začátku mou adresu. A já jsem trávil svůj čas moudře. Dnes pobízím každého mladého služebníka, aby dělал totéž. Pravidelně slyším od mladých kazatelů po celé zemi, že jsou zoufalí, protože nemohou najít své místo ve službě. Moje rada zní: „Zanech hledání služby. Místo toho trávej čas hledáním Pána. On ví, kde tě najde. On tě povolá, až bude vďáčet, že jsi připraven.“

„Zapomeň na to, co dělají jiní. Možná to vypadá, že tě předcházejí velkými díly. Ale pravdou je, že nemůžeš mít větší službu než modlitbu. Snaž se být úspěšný u Božího trůnu. Když budeš sloužit Pánu a modlit se za ostatní, již jsi v jeho očích úspěšný. Každá pravá služba se narodila v modlitbě.“

Test, zda jsi mezi 7 000, kteří se nesklonili

Víme, že všude v Bibli se klade rovnítko mezi číslem sedm a Božím věčným záměrem. Proto věřím, že počet 7 000, který Bůh uvedl Eliášovi, prostě znamená každého, kdo tvoří jeho zbytek. Lidí, které si dal stranou pro sebe, může být 70 nebo 7 milionů. Na něm záleží, je to, zda jsou zcela vydaní jemu.

Takže, jaké jsou charakteristické rysy tohoto zbytku? Zde jsou tři vymežující rysy:

1. *Nezmqnitelné rozhodnutí lp?t na Pánu.* Každý zbytkový v??ící si cílev?dom? vybral plavat proti proudu zla.

7 000 za dn? Eliáše z?stalo v?rných navzdory velkému odpadnutí Izraele. Jejich spole?nost zešílela, byla celá bez sebe smyslností. I jejich rodinní p?islušníci se zaprodali modlá?ství. P?esto navzdory mocným pokušením doby bylo t?chto sedm tisíc? schopno stát proti proudu. Snášeli hanbu, nedostatek, ztrátu a pronásledování, aniž m?li Bible, kázání nebo spole?enství s outsidersy. Opravdu, ?ím odporn?jší se jejich spole?nost stávala, tím víc dor?stali ve spravedlnosti.

Eliáš v?d?l, že lidové masy mají dvojí mysl – cht?jí míru obojího, Boha i sv?ta. A on je konfrontoval, když ?ekl: „I dokudž kulhati budete na ob? stran?? Jestliže? jest Hospodin Bohem, následujtež ho; pakli jest Bál, jd?tež za ním“ (1. Královská 18:21).

Trp?l jsi již pro Ježíše? Možná se bojíš odtrhnout se od své staré party. Chceš Ježíše, ale také chceš n?jakou ?ást svého starého života. ?íkám ti, nefunguje to. Budeš jen vtažen zpátky do svých starých zp?sob?. Nem?žeš sv?dit h?išník?m, jestliže se s nimi opjíš nebo se sm?ješ jejich sprostým, špinavým historkám.

Pavel varuje: „A protož vyjd?tež z prost?edku jejich a odd?lte se od nich, praví Pán; a ne?istého se nedotýkejte“ (2. Korintským 6:17). V jistém okamžiku musíš u?init rozhodnutí a prohlásit: „Nezáleží mi na tom, co ?íkají nebo d?lají jiní. Já jsem Pán?v. A já nepodlehnu h?išnému duchu této doby.“

2. *Ochota ztotožnit se s nuznými.* Zatímco spole?enský trend je p?idružit se k bohatým a úsp?šným, ty stojíš v ?ad? s trpící t?ídou.

Podobn? jako Abdiáš máš možná ur?itou míru úsp?chu nebo postavení. A?koliv byl tento zbožný muž správcem v dom? Jezábel, byl rozhodnutý, že se bude bát pouze Boha samotného. A dokázal, že jeho srdce je s bídnými tím, že se postaral o t?ch sto otrhaných, trpících prorok?.

D?kuji Bohu za každého v??ícího, který je úsp?šný. Naše služba je požehnána št?drými dary od n?kolika velmi úsp?šných v??ících, kte?í milují p?ijmout za své pot?eby chudých. P?esto se t? ptám, m?žeš se ztotožnit s následujícím veršem? „Ale což bláznivého jest u sv?ta, to sob? vyvolil B?h, aby zahanbil moudré, a to, což jest u sv?ta mdlé, B?h vyvolil, aby zahanbil silné. A neurozené u sv?ta a za nic položené vyvolil... Proto aby se nechlubilo p?ed obli?ejem jeho žádné t?lo“ (1. Korintským 1:27–29).

V církvi Ježíše Krista prost? není mnoho zámožných lidí. Ježíš sám ?ekl: „Aj, jak nesnadn? ti, kdož statky mají, do království Božího vejdou!“ (Lukáš 18:24). Pro? to tak je? Je to proto, že velice málo bohatých lidí je ochotno se ztotožnit s tím, ?ím sv?t pohrdá, koho B?h povolal a vyvolil.

Vzpomínám si na n?kolik bohatých návštěvník?, kterým se líbilo naše shromážd?ní s uctíváním v Times Square Church, ale necht?li, aby jejich p?átelé v?d?li, že sem chodí. Na naše bohoslužby chodí p?íliš mnoho chudých, p?íliš mnoho etnických skupin, d?je se tu p?íliš mnoho neo?ekávaných v?cí. Nakonec si tito lidé vybrali navšt?vovat církve, které jsou spole?ensky více p?ijatelné.

Také si vzpomínám na jednu drahou ženu v naší církvi, která rozdávala evangeliza?ní traktáty blízko našich kancelá?í. Mluvila lámanou angli?tinou a nebyla oble?ena podle nejposledn?jší módy. Když jsem ji nedávno potkal na ulici, Pán m? vyzval, abych jí dal malý dar. Ale když uvid?la peníze v mé ruce, usmála se a ?ekla: „Ó ne, p?inesu své desátky zítra.“ Myslela si, že ji upomínám, aby zaplatila své desátky!

Byla tady, byla již zapojena do Pánova díla, p?esto nejp?edn?jší myšlenka v její mysli byla, že když je v církvi, tak by m?la platit desátky. Rychle dodala: „Pán m? drží, pastore.“ Je po?ítána do Božího zbytku a pravd?podobn? to ani neví.

Zaslechl jsem poznámky n?kolika dob?e oble?ených návštěvník? naší církve: „Tato žena budí špatný dojem o církvi. Je chud? oble?ená a st?ží mluví anglicky.“ ?íkám jim: „Chcete-li být sou?ástí Božího svatého zbytku, m?li byste rad?ji chtít být ve spole?nosti této ženy zde na zemi.“

„Jinak, ?íká Ježíš, vám nebude dovoleno být s ní ve sláv?. Ona tam již je zá?ící hv?zdou.“

3. *Spoléhání na naději.* Sedm tisíc za dnů Eliáše vydrželo kvůli své naději na přicházející den osvobození. Podobně dnes je požehnanou nadějí církve naděje na brzký návrat Ježíše. Jedním zatroubením trumpety skončí veškerá špatnost. Náš Pán odstraní veškeré vražednické dítě, všechny do nebe volající zvrhlosti, každou etnickou genocidu.

Samozřejmě, že máme evangelizovat, sloužit a pracovat, dokud je ještě den. Ale celou tu dobu máme žít v naději, že Král Ježíš přichází. A spolu s Ním přijde nový svět, ve kterém bude vládnout ze svého věčného trůnu.

Charakterizují tyto tři rysy jako součást Božího svatého zbytku? Jestliže ano, Bůh se tebou chlubí: „Tento člověk dal své srdce Mně. Je zaměřen na Mě. A je celý můj!“

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/2467/>